

Strikt befälsordning

GSU, tidigare kapten i flygvapnet, satt med fötterna på skrivbordet och petade naglarna med en skalpell när jag klev in i det lilla rummet för en anställningsintervju. Jag och GSUL som också var med satte oss på den andra sidan av skrivbordet. GSU tog ned fötterna. GSUL, en hygglig prick, kom efter mötet att bli min chef eftersom jag blev anställd som GSUL-5. G stod för Datasaab, S för Sverigebolaget, U för utveckling och -5 var den position, längst med i hierarkin, som jag kom att inneha under åren 1977 till 1978.

Minidatorn som vi jobbade med hette D5. Den var inte större än en skrivbordshurts och skulle ha kostat mig två årslöner att köpa. Man programmerade i språket DIL genom att stansa hålkort. Buntan med hålkort lästes in i en stordator, D22, som några timmar, eller någon dag, senare spottade ut en hålremsa. (Om man hade tur.) Hålremsan kunde man sedan läsa in i D5-datorn och testa programmet. Småfel kunde man ”patcha”, dvs knappa in direkt i binärkod, ettor och nollor, med hjälp av tryckknappar. Sedan fick man början om proceduren från början med att stansa nya hålkort.

En morgon kom en förfrågan om jag kunde visa ett datorsystem för en grupp som skulle komma på studiebesök samma eftermiddag. Jag var som vanligt klädd i jeans. De hade lite fransar längst ned och var nog, om sanningen ska fram, inte helt rena. Lite senare berättade man för mig vem som skulle komma. Det var industriminister Nils G. Åsling i spetsen för en delegation. Datasaab hade i utsikt att få **trehundra miljoner kronor i statligt industristöd**.

Det bästa som Datasaab då kunde visa upp var ett system för dataregistrering som skulle levereras till Bankgirocentralen. Fyra eller fem flinka flickor (man uttryckte sig så på den tiden) skulle där ta hand om alla betalningsuppdrag som varje dag skickades in som avier i bruna kuvert från företag och privatpersoner. Jag hade inte varit med i det projektet och förstod inte riktigt varför just jag skulle visa det. Och varför med så kort varsel?

Systemet hade programmerats av en konsult. Kanske var det så enkelt att det inte fanns någon annan på Datasaab som visste hur det fungerade. Jag råkade veta lite om det eftersom jag suttit i samma rum som konsulten. Jag ringde honom på Erfadata i Eskilstuna och fick öppningskod och några råd.

Industriministern kom med en delegation på ca tio personer. Curt Mileikowsky som då var högsta chef för SAAB granskade på avstånd min klädsel från tå till topp med en kritisk örnblick under sitt vågiga svarta hår. Industriministern gick fram och jag visade hur man knappade in bankgironummer och belopp på tangenbordet samt stoppade ned allegatet i det specialtrimmade tryckverket. Allegatet fick sin kvittensrad påtryckt och det klickade tyst till i en grå låda, stor som en mikrovågsugn. Den hade två springor för 8 tums floppydiskar. Det var en föregångare till 3,5 tums disketter. Denna nyhet fick en särskild presentation av en säljare.

Jag bladdrade sedan bland bankgiroavierna i inkorgen och lyckades skämta lite: ”Jag tror att här saknas en anvisning på trehundra miljoner från Industridepartementet!” Någon kvinna i sällskapet undrade glatt om systemet klarade så många siffror. Jag försäkrade att så var fallet (utan att ha en aning). Industriministern klappade mig på axeln. ”Dom kommer” sa han och sedan tågade delegationen vidare.

Datasaab fick så småningom industristödet.

Efter två år ville jag göra något annat och lämnade in ett prydligt maskinskrivet uppsägningsbrev till GSU. Jag blev utskälld. ”Du begriper ingenting – inte ens att det naturligtvis finns en blankett som ska användas vid tillfällen som detta.”

Jag fyllde i blanketten. För min sista två månadslöner från Datasaab köpte jag en mikrodator, den första Luxor ABC80 som såldes i Linköping. Den hade bildskärm. Man kunde skriva in programrader på tangenbordet och sedan ”RUN” för att köra programmet direkt. Men det är, som man säger, en annan historia.

”GSUL-5”